

שעונוים! שעונוים! שעונוים! שעונוים! שעונוים! שערך

תל-אביב, רחוב אבן גבירול 21, פתח ברציפות 1 (פתוח ברציפות)

**בואו הוד (עם חלק) לקבלת
גם באולי!**

מחירים מיוחדים

כוסר
מיטות כוסר חדשות בשיטת שטאו-פר. המילה האחרונה בהריונה ובשמי-רת כוסר ללא מאמץ. חדר כוסר משוכלל הכולל אופניים, חתירה, מש-קולות ועוד.

הנאות
חוף ים צמוד עם שמשיות, כיסאות נוח ומקלחות; בריכה, בידור ושעשועים. דיסקוטק משוכלל, ארוחות טעימות והנאה, מכל רגע.

מלון הוד, על שפת ים המלח
הזמנות: 03-5462589; 057-84644

\$ 40,000,000 (ארבעים מיליון דולר)

בלוטו האמריקאי

המעוניינים ביעוץ חינוך להשתתפות בלוטו האמריקאי (רב שבועי) יכתבו פרטים אישיים טלפון לת.ד. 183 קרית-אנון ♦ גזור ושמו

אם הוא לא עומד במילה שלו

● מכשירי-הקלטה לטלפון ● מכשירי-הקלטה למישרד ● מונע-הקלטה וציתות ● מערכות-פיקוח מעולבות

פיתוח וייצור מכשירים מיוחדים לצרכים שלך

ייעוץ מקצועי חנים לפרטיים ולמישרדים גם בעסקאות של קו אחד או מישרד אחד

יוגאל

תשמיע לו את המילה שלו

יוגאל בע"מ, 03-299-508 (24 שעות)

אנחנו יורים גם בילדים!

(המשך עמוד 17)
והיא רודפת ותרוף אותנו כל ימינו. מה אנחנו עושים? מה אנחנו עושים כאן? מה אנחנו עושים להם? מה אנחנו עושים לעצמנו? עד מתי?
עד מתי נהרוס ככה לא רק את הכתים, לא רק את כבודם, כעם, כבני-אדם, אלא את כל מה שהאמנו בו; כל מה שנתן לנו תמיד כוח, גאווה, אמונה. את עצמנו. את עצמנו.

★ ★ ★
איך כתב קצין-המודיעין ס. יזהר עוד בשלהי מלחמת-השחרור, מלחמת העצמאות — השיחרור שלנו, העצמאות שלנו?
"גרשנו וגם ירשנו. באנו, ירינו, שרפנו, מוצצנו, הדפנו ודחפנו והגלינו.

מה, לעזאזל, אנחנו עושים במקום הזה כלום אלה שיגורו בכפר הזה — לא יעצקו הקירות באזניהם? כלום אותם המראות, זעקות שזעקו ושלא נזעקו, התמימות המבוהלת של צאן המוס, כניעתם של החלשים, וגבורתם, גבורתם האחת של החלשים, שאינם יודעים מה לעשות ואינם יכולים לעשות, חלשים-נאלמים — כלום לא ירחישו את האוויר כאן שיפעת צללים וקולות ומבטים?

וכשתגור השתיקה על הכל, סיים יזהר, ואיש לא יפר את הדממה ותהא זו הומה חרש במה שמעבר לשתיקה — ינצא אז אלוהים וירד אל הבקעה לשוטט ולראות הכצקתה".
עד כאן דיברי יזהר, שלא הזהירונו.

הם אינם שותקים עוד. חלפה לה לבלי שוב. התמימות המבוהלת של צאן המוס, כניעתם של החלשים, חלשים-נאלמים, ואת מקומה נתפשה גבורתם האחת של החלשים" — הזעקה.
לא עוד. זעקות שלא נזעקו. זעקות שזעקו, ונזעקו. מכל בית אטום. הם אינם נאלמים עוד. אינם חלשים. לא עוד כצאן. והם יסארו. הם מתחזקים מיום ליום. לא רק במיפריים; גם ברוחם. באמונתם. אנחנו מחזקים אותם. שעה אחר שעה. בעיוורוננו. ברישעותנו. באטימותנו. אטמנו להם חלונות. אטמנו להם בתים. אטמנו להם סימטות. חסמנו. אטמנו בלבנים, בבקוקים, בחביות, בקירות-יפה. שלא יזרקו. שלא יראו. שלא ישמחו. אטמנו להם אוויר. אטמנו לב. ברשע. בהתנשאות. בטימטום.

מי אנחנו? מי היקנה לנו זכות להיות אטומים כל-כך, מטומטמים כל-כך? להתעלם מכך שהם בני-אדם כמונו. כמונו. או לפחות כמו שהיינו אנחנו רק לפני ארבעים ואחת שנה; לא פחות חרוצים. לא פחות חכמים. לא פחות רגישים. לא פחות חולמים. הם אוהבים את נשותיהם וילדיהם כמונו. לא פחות מאיתנו. את הילדים, שילדינו יורים בהם עכשיו כדורי עופרת ופלסטיק, רימוני גאז. הרבה כדורים תועים. כדורים מוציא-עיניים. הורגי תינוקות. לא הכדורים הם שתועים. אנחנו התועים. תועים וטועים — ואיננו תוהים לרגע לשאול: מה אנחנו עושים? מה אנחנו עושים שם, לעזאזל? וכל עוד לא נוכל לענות במצפון שקט על השאלה הזאת — לא נוכל לענות גם על השאלה:

מה אנחנו עושים כאן, לעזאזל? בואו, נתחיל להכין את תיקי-ההגנה. עוד נורקק להם בקרוב. שום תירוץ לא יציל אותנו. כל התירוצים כבר נשמעו — ונפסלו בערכאות התחתונות. בואו, נתחיל להכין תיקי-ההגנה. יש רגל אדם. יש קו אדם, שאותו אסור לעבור — ואותו עברנו מומן.
עלינו לעצור מיד, מיד. מיד. אל נגיד: "זה רק עניין דרג המדיני". כבר אמרו את זה פעם — זה לא התקבל. זה נרחה על הסף. על הסף בעניין ההוא, הסופי.
תמיד התפארנו בכך שצע הומאני אנחנו. עם שנטל על עצמו גזירות קשות. כמו, למשל, "לא תבשל גדי בחלב אמו". לכן נקפיד לא לאכול בשר שש שעות אחרי ששתינו חלב. עם הומאני. מכל העמים... אבל איה הוא האיטור האומר, בין כל החומרות: "לא תקפוצו בעלילים מסומרות על בטנו של אב לעיני ילדיה". שש שעות. שש שעות. לשווא חיפשתי איסור מעידה. ואם אני, שייגעיני לא מצאתי — מה פלא שלא שמעו עליו גם מח"ש ושופטי חטיבת "גיבעתי"?
★ ★ ★
"הם לא אשמים", אמרו הורי החיילים מ"גיבעתי" במישפסם. ככה חינו אותם. אלה היו ההוראות שקיבלו. הוראות מפורשות. הם צורקים, הזרים. ככה חינו אותם. ככה חינו אותם. את החיילים. אלה באמת היו ההוראות שקיבלו. גם הן היו כתובות על הקיר. שחור על גבי לבן. הם קיבלו אותן מן המג"ד, שקיבל אותן מהסמ"ס, שקיבל אותן ממפקד-האוגדה, שקיבל אותן ממפקד-הפיקוד, שקיבל אותן מפי הרמטכ"ל, שקיבל אותן משר-הביטחון, שקיבל את אישורם של ראש-הממשלה ושל הממשלה כולה. של כל הממשלה.
לכן הפעם, בבוא המישפט הגדול, יתחילו את המישפט — לשם שינוי — מ ל מ ע ל ה!
לא מלמטה, כמו שמתחילים תמיד, ונעצרים רי נמוך, בתחילת הדרך! יתחילו מלמעלה. כי ההיסטוריה — בניגוד לקצידי-בדק ולפרקליט מפקפק — והיסטוריה יודעת שאלה, הנמצאים שם, למעלה, מכת-האלה שלהם אכזרית לא פחות; ולפעמים, הרבה יותר מסוכנת!
איך כתב המשורר נתן אלתרמן, אז, כבר אז?
"חרפת גווי אשר נתתי למכים — לא אחבא ממך במים עמוקים". אבל מה עם חרפת המכים? חרפת המכים.
"חרפת החזקים, אשר היו לצחוק — לא ניסתר ממך בסני-יוון עמוק. חרפת החכמים אשר הלכו שולל, חרפת רבים כים אשר נפלו שלל. על כן דרוכים-דרוכים נשכב על המישמר וגם נזכור כל אלה, וכזאת נאמר:
לנשכחים ירווח, ולחיים ירפא. וארץ עוד תחליף קיצה וגם חרפה. אבל לאן נוליד את החרפה?"
מדינת הפלסטינים קום תקום! היא קום תקום! את זה לא כתב אלתרמן. את זה תכתוב ההיסטוריה. וארץ עוד תחליף קיצה וגם חרפה, ותימלא קול-אבל ונגינות חופה. אבל לאן נוליד את החרפה?
את החרפה?